

(Berguedà) (xxxviii, 113.15).

PARÒNIMS

Na Missera, finca de Son Barrera, en el terme de Costitx (Mall.) (xl, 113.23).

Cas Missèro, partida del terme de Montuiri (xl, 123.18) (No és *Misseró*, com posa el Mapa Mascaró 2812); potser masculí secundari, partint del fem. *Missera*.

Les Misseres, partida del terme de d'Atzeneta del Maestrat (Alt Maestrat) (xxxix, 20.22).

Misserclòs, masia del terme de Castellar de la Muntanya (Garrotxa) (*misərklòs* nota de J. Coromines, datada a Oix-Olot, 1988). Prové de *Misser Cros* 'el Senyor Cros, l'advocat Cros', amb dissimilació.

Planamissels, terres del terme de Durro (Vall de Boí, Alta Ribagorça). J. Coromines va oir *planamisəl* i també en *-əs* (TVBoí II, 10). Prové de *Plana'l Misser* 'plana de l'advocat o del notari', amb metàtesi de *l* i *r*, i després, eliminació de la primera líquida, en part per dissimilació i en part per mera pronúncia descurada (TVBoí II, 10).

ETIM. Misser usat antigament i dialectal en el sentit de 'missenyor', del qual és reducció proclítica (*DECat.* vii, 824a39-40). És el tractament que tradicionalment donaven a la gent de carrera, en particular la gent del camp parlant dels homes de lleis. J.F.C.

LA MISTEC (pron. *lamistəkə*)

Lloma de~, a l'extrem del territori valencià. te. Fondó de les Neus, nom que ens comunica la prof. M.J. Navarro, 1995, advertint que no és «Mistex» com posen els mapes. Com que és terminació incompatible amb un femení, cal admetre que és reducció d'un *L'Almistec*, com ho havia oït jo el 1963 a l'enquesta de Crevillent (xxxvi, 83.17). I en férem nota en el vol. II 1559b30-36 suggerint que fos una variant de *maštakā* 'espècie de màstec resinós' produït per uns llentiscles (potser tornat nom del llentiscle mateix) (veg. *DECat.* v, 524a59, *DECH*1, 181).

Més fundat, però, que es derivi de l'arrel àr. *sqy* 'regar, donar aigua', en F. VIII 'istaqā, que en els clàssics és «demander de l'eau a qn.»; i en altres accs. en els autors, com «épuiser, mettre a sec» en Abenjobair; d'aquí el mot *māstaqā* «écuelle pour puiser de l'eau» en Abenbatuta, i *mastaqa an-naḥr* «canal d'un fleuve» en Boqtor (Dozy, *Suppl.* I, 664b, 665b16). Hauria designat, doncs, algun enginy per regar (o un oratori per demanar aigua a Déu?) Cf. *Mascā* (art. supra) < *masqā* 'abeurador', de la mateixa arrel.

MO- i MON- Miscel·lània de noms de llocs menors d'origen aràbic

(α) Masos de *Moādem*, te. de Benimantell (xxxv,

19.10). Probablement de *Mobādem*, metàtesi del NP *Mubāmmād*.

(β) *La Moarra*, pda. del te. de Dénia (xxxiii, 75.3), de *mubārram* 'sagrat, inviolable' o 'prohibit', sigui en ús apel·latiu o com a NP (registrat així a Algèria i a Egipte: *GGAig.*; Littmann, 83b); probablement reducció d' **Almoārrā(m)* > *L'A(D)moarra*.

(γ) 1) *LA MOCARRA* pda. d'Algemésí (xxxi, 53.13).

2) Nom que registro en les variants *Mocarra* i *Muḥkāra* a Alginet, com a nom d'una pda. del te. (xxx, 84.16); de la qual pot ser una continuació el Corral de la *maṅgāra* en el limítrof te. de Carlet (xxx, 179.16): és probable que aquestes tres variants i també la de (1) resultin d' *Almocarra*, pel procés descrit per a *La Moarra* de Dénia.

3) *Vilamoncarro* a la Plana de Castelló, termes d'Almassora i Borriana, nom d'una séquia i d'una antiga alqueria. És un dels tres «partidors reals de la séquia gran», em diuen a Almassora: «*vilamonkāro*, *Almalafā* i el Braç del Retor» (xxix, 138.1). Però allí també ho donen com a nom d'una pda. extensa, entre pla i muntanya, i fins en donen una foto, amb el nom escurçat i un poc deformat, *Montcarro* (fig. 2 de p. 80, *BSCC* xiv); d'altra banda en fonts més o menys antigues V. Forner ho troba com a nom d'una alqueria de Borriana, i en forma més conservadora en la inicial, si bé escapçada de la terminació: *Benimocar* (*BSCC* xiv, 263); i en una altra, on llegeix erròniament *t* per *c*: *Benimutar* (ibid.).

Hem de partir en efecte d'una base **Benamocarra*, *-carre*, en la qual hi ha hagut propagació de la nasalitat de la *m*, fent-ne *Benamoncarra*, *-e*: d'on dissim en *Belamoncarro* reduït al tipus adnotenat dels noms en *Vila* —*Vila Real*, *Vilabertran* etc.—, el mateix procés que es repetí en tants noms de pobles valencians i altres, com *Vilafamés*, *Vilamarxant* etc. En fi, com que la llengua cat. arcaica havia vacil·lat entre *car* i *carro* i entre *fer* /*ferre* /*ferro*, i s'ha decidit per la variant en *-rro*, aquesta decisió es va estendre a aquest nom i va quedar fixat com *-moncarro* —és clar que el bon llaurador entendria 'la vila del meu carro' mal fos una idea absurda: i més com nom d'una séquia.

Abans es devia dir *Iben al-mocārrer*, una mica simplificat fonèticament des de *moqārrār* i després *mocarre* > *moncarro*. Probablement del mateix vènen els noms (1) i (2), si bé sense *Iben*.

Es tracta d'un derivat de l'arrel pan-aràbiga *qrr* 'depurar, refrescar, fixar' (*RMa.* 161a, 31 etc.; Dozy *Suppl.*, II, 320b): d'on vénen, junt amb molts altres derivats nominals, *maqarr* «altesse, excellence». En l'ús hispànic se'n derivava, en particular, el nom d'un impost o taxa *muqārrar*, que els moros explicaven com *mqr al-muša'āliya* (Dozy i De Sacy, *Cbrest.* Ar. I 287.1), i com es dedueix de les cites sicilianes